

MORGAN RICE

TRŮN
PRO SESTRY

KNIHA PRVNÍ

Trůn pro Sestry

Morgan Rice

Trůn pro Sestry

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Trůn pro Sestry / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Trůn pro Sestry)

Představitost Riceové skutečně nezná mezí. V sérii TRŮN PRO SESTRY, která slibuje, že bude stejně zábavná, jako ty předchozí, nám předkládá příběh dvou sester (Sophie a Kate), sirotek bojujících o přežití v krutém a nebezpečném světě sirotčince. Naprostý úspěch. Nemůžu se dočkat, až se mi do rukou dostane druhá a třetí kniha! Books and Movie Reviews (Roberto Mattos) Autorka bestsellerů číslo 1, Morgan Rice, přichází se zbrusu novou fantasy ságou. V knize TRŮN PRO SESTRY sedmnáctiletá Sophia a její patnáctiletá sestra Kate zoufale touží opustit strašlivý sirotčinec. Byť jsou sirotky, nechtěné a nemilované, přesto touží po dospívání někde jinde, po lepším životě, dokonce i kdyby to znamenalo žít v ulicích brutálního Ashtonu. Sophia i Kate jsou si vzájemně nejlepšími přítelkyněmi, dávají na sebe pozor, a přesto chtějí od života odlišné věci. Sophia je romantická, elegantní a sní o tom, že se dostane ke dvoru a najde šlechtice, který se do ní zamiluje. Kate je bojovnice, sní o mistrovském šermu, o bojích s draky a o tom, že se stane válečnicí. Obě je ale spojuje společné tajemství, paranormální moc číst myšlenky jiných. To jediné je zachraňuje ve světě, který jako by se je snažil zničit. Když obě vyrážejí na cestu za dobrodružstvím, každá z nich řeší nebezpečné situace po svém. Čelí hrozbám, které si ani nedokázaly představit a jejich volby je mohou dostat k moci – nebo svrhnout do nejhlubšího utrpení. TRŮN PRO SESTRY je první knihou nové ohromující fantasy série plné lásky, zlomených srdcí, tragédií, akce, kouzel, čarodějnictví, předurčení a napětí. Kniha, od které se neodtrhnete. Nabitá postavami, do kterých se zamilujete, pohybujících se ve světě, na který jen tak nezapomenete. Kniha druhá – DVŮR PRO ZLODĚJE – je již také k dispozici! TRŮN PRO SESTRY je skvělé zahájení série, která obsahuje kombinaci uvěřitelných postav a překážek, se kterými se musejí vyrovnat. Neosloví jen mládež, ale i dospělí fanoušky fantasy, kteří hledají epické příběhy o přátelství a dobrodružství. Midwest Book Review (Diane Donovan)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	15
KAPITOLA TŘETÍ	17
KAPITOLA ČTVRTÁ	21
KAPITOLA PÁTÁ	26
KAPITOLA ŠESTÁ	30
Конец ознакомительного фрагмента.	32

TRŮN PRO SESTRY

(KNIHA PRVNÍ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY, skládající se z osmi knih a nové epické fantasy ságy TRŮN PRO SESTRY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho.... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti... Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné.... A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina &Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č.1)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č.1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č.2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č.3)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č.1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č.2)

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č.3)

REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č.4)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č.5)

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č.6)

VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č.7)

VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č.3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

ARÉNA TŘI (Kniha č.3)

VAMPIRE, FALLEN

PŘED ÚSVITEM (Kniha č.1)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

POSEDLÁ (Kniha č.12)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

Copyright © 2017 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMÁ](#)
[KAPITOLA OSMÁ](#)
[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA DESÁTÁ](#)
[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)
[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ](#)

KAPITOLA PRVNÍ

Ze všech hrozných věcí v Domě nechtěných bylo mlýnské kolo tou, které se Sophia hrozila nejvíc. Zasténala a zapřela se do ramene připojenému k obrovskému kůlu mizejícímu v podlaze. Ostatní sirotci kolem dělali totéž na svých stanovištích. Všechno ji bolelo a potila se, zrzavé vlasy jí matněly prachem a hrubé šedé šaty vlhnuly potem. Byly kratší, než by si přála a při každém pohybu se jí vyhrnovaly a odhalovaly tetování ve tvaru masky na lýtku. Všem tak oznamovaly, co je zač – sirotek, něčí majetek.

Ostatní dívky na tom byly ještě hůř. V sedmnácti letech byla Sophia nejstarší a největší z nich. Jediná starší osoba v místnosti byla Sestra O’Venn. Jeptiška sloužící Maskované bohyni na sobě měla jako uhel černý hábit svého řádu a masku, přes kterou ale viděla i ta nejmenší pochybení. O tom už se přesvědčili všichni sirotci. Sestra svírala v ruce kožený pásek, který používala k výkonu trestu. Protahovala ho mezi prsty a procházela kolem. Mumlala přitom slova z Knihy masek, kázání o tom, jak jsou jejich opuštěné duše potřebné.

„Zde se naučíte, jak být užitečné,“ hlásala. „Zde se naučíte, jak mít hodnotu. Hodnotu, kterou jste neměly pro padlou ženu, která vás porodila. Maskovaná bohyně nás učí, že si svým úsilím musíme vybojovat místo ve světě. Dnes vaše úsilí hýbe mlýnským kamenem, který rozemele zrna a – dávej pozor, Sophie!“

Sophia se zachvěla, ucítila sestřin opasek, který na ni s hlasitým prásknutím dopadl. Zatnula zuby. Kolikrát v životě už ji Sestry zbyly? Za to, že udělala něco špatně, nebo že udělala něco správně, ale příliš pomalu? Za to, že byla dost krásná na to, aby to samo o sobě bylo považováno za hřích? Za to, že měla rudé vlasy potíživů?

Kdyby jen věděly o jejím talentu. Při tom pomyšlení se znovu zachvěla. Kdyby to zjistily, ubily by ji k smrti.

„Ignoruješ mě ty hloupá holko?“ obořila se na ni jeptiška. Bila Sophii znovu a znovu. „Kleknout čelem ke zdi, všechny!“

To na tom bylo nejhorší – nezáleželo, jestli člověk udělal všechno správně. Sestry vždy zbyly všechny, i když zklamala jen jedna.

„Musím vám připomenout,“ štekala Sestra O’Venn, když jedno z děvčat vykřiklo, „co jste zač. Kde jste.“ Další děvče vyjeklo, když ji zasáhl opasek. „Jste děti, které nikdo nechtěl. Jste majetek Maskované bohyně a jen díky její milosti máte domov.“

Sestra procházela místností a Sophia věděla, že ona bude na řadě poslední. Sestra chtěla, aby cítila vinu za bolest ostatních, chtěla jí dát možnost se nenávidět za všechno co způsobila. A pak jí dát výprask.

Výprask, na který tu v pokleku čekala.

Když by stačilo prostě odejít.

Ta myšlenka napadla Sophii tak náhle, že se musela zamyslet, jestli náhodou nejde o vnuknutí od její mladší sestry, nebo jestli ji nepřejala od některé z ostatních dívek. To byl problém s jejím nadáním. Projevovalo se nezávisle na její vůli. Přesto se zdálo, že jde o její vlastní myšlenku a co víc – že to tak skutečně cítí.

Raději riskovat smrt než tu zůstat další den.

Samozřejmě, že kdyby se odvážila odejít, přišel by mnohem horší trest. Vždy si našly způsob, jak ho ještě zhoršit. Sophia viděla dívky, které kradly nebo se bránily, jak je Sestry nechávají hladovět celé dny, nutily je klečat a bily je, když se pokusily spát.

Jí to ale už bylo jedno. Něco v ní se prostě zlomilo. Strach z útěku už jí nemohl v ničem bránit, protože strach z toho, co se stane v nejbližší době, byl mnohem větší.

Konec konců, právě dnes jí bylo sedmnáct.

Byla dost stará na to, aby splatila dluh za roky „péče“ jeptišek – aby ji ohodnotily a prodaly jako dobytek. Sophia věděla, co se děje s dospělými sirotky. V porovnání s tím nebylo bití ničím.

Vlastně už se tím v myšlenkách zabývala celé týdny. Děsila se dnešního dne, svých narozenin. A ty teď nadešly.

Když vstala, překvapila tím sebe samu. Rozhlédla se. Jeptiška se právě zajímala o jinou dívku. Divoce ji bila opaskem. Stačil okamžik a Sophia tiše vyklouzla ze dveří. Nejspíš si jí nevšimly ani ostatní dívky a pokud ano, asi byly příliš vyděšené na to, aby něco řekly.

Sophia vešla do jedné z prostých bílých chodeb sirotčince. Pohybovala se tiše a snažila se co nejrychleji vzdálit od dílny. Samozřejmě že v sirotčinci byly i další jeptišky, pokud se ale bude tvářit, jako že má něco na práci, neměly by si jí všimnout.

Co to provedla?

Otupěle šla Domem nechtěných a nemohla uvěřit tomu, že skutečně odešla z dílny. Proč se jeptišky neobtěžovaly se zamykáním mělo svůj důvod. Město tam venku, těsně za branami, bylo drsné – a ještě drsnější pro ty, kteří začali jako sirotci. Ashton měl, stejně jako ostatní města, zloděje a pobudy – ale také lovce, kteří pronásledovali uprchlé ohodnocené a svobodné občany, kteří by ji poplivali jen proto, kým byla.

A pak tu byla její sestra. Kate bylo teprve patnáct. Sophia ji nechtěla zatáhnout do ještě větší bídy. Kate byla tvrdá, dokonce tvrdší než Sophia, ale pořád to byla mladší sestřička.

Sophia zamířila k podloubí a nádvořím, kde se setkávaly s chlapci z vedlejšího sirotčince a snažila se přijít na to, kde by mohla být její sestra. Bez ní odejít nemohla.

Byla už téměř na místě, když zaslechla dívčí výkřik.

Vyrazila za zvukem a byla si téměř jistá, že se její mladší sestra dostala do další potyčky. Když dorazila na dvůr, nenašla Kate uprostřed skupiny bojujících děvčat. Byla tam jiná dívka. Tahle byla dokonce mladší, mohlo jí být tak třináct a pošťuchovali a bili ji chlapci, kteří už byli téměř ve věku, kdy by mohli projít ohodnocením a nastoupit do armády.

„Nechte toho!“ vykřikla Sophia a překvapila stejnou měrou sebe i chlapce. Obvyklou zásadou bylo, že si v sirotčinci nevšimal nikdo ničeho, pokud nešlo o něco, co by se ho přímo týkalo. Člověk prostě mlčel a hleděl si svého. Teď ale vystoupila z řady.

„Nechte ji být.“

Chlapci přestali a zadívali se na Sophii.

Nejstarší se na ni ošklivě usmál.

„Tedy, pánové,“ řekl, „zdá se, že tu máme další, která neví, kde je její místo.“

Měl tupý nos a v očích mrtvý pohled, který člověk získal jen dlouhým pobytem v Domě nechtěných.

Vyкроčil a než stihla Sophia zareagovat, chytil ji za paži. Chtěla mu vrazit facku, ale byl příliš rychlý. Smýkl jí na zem. V podobných chvílích si Sophia přála, aby se dovedla prát jako její mladší sestra. Její schopnost se vybičovat k brutalitě, které ale Sophia přes veškerou chytrost nebyla schopná.

Stejně z ní nakonec bude děvka... se můžu taky trochu pobavit.

Sophia zaslechla jeho myšlenky. Měla dojem, jako by byly celé slizké a mastné. Věděla, že jsou jeho. Narůstala v ní panika.

Snažila se mu vykroutit, ale bez problémů jí sevřel ruce.

Mohla udělat jen jedinou věc. Začala se ze všech sil soustředit na své nadání, doufala, že jí pomůže.

Kate, pomyslela si, na dvoře! Pomoz mi!

*

„Elegantněji, Kate!“ vykřikla jeptiška. „Elegantněji!“

Kate se o eleganci vůbec nezajímala. Přesto se ale při nalévání vody do poháru, který Sestra držela, snažila. Sestra Yvaine kriticky hodnotila její úsilí zpoza své masky.

“Ne, pořád to není ono. Víím, že nejsi nešikovná děvče. Viděla jsem tě s vozíky na dvoře.”

Protože Kate nepotrestala, bylo jasné, že Sestra Yvaine nepatří k těm nejhorším. Kate se roztřesenou rukou pokusila znovu nalít vodu.

Ona i ostatní dívky se měly naučit elegantně obsluhovat u stolů šlechty. Pravdou ale bylo, že Kate na podobné věci nebyla. Byla nevysoká a svalnatá. Rozhodně v sobě neměla ladnou ženskost, kterou se jeptišky snažily vyvolat. To, proč si své rudé vlasy stříhala na krátko, mělo svůj význam. V dokonalém světě, ve světě, kde by měla možnost volby, by se přidala k některé z hereckých či zápasnických skupin, které se pohybovaly ve městě. Nebo by možná dokonce vstoupila do armády, jako to dělali chlapci. Tohle ladné nalévání se hodilo spíš pro její starší sestru, která snila o princeznách a princích. Ne pro ni.

Jako kdyby to přivolala vlastní myšlenkou, zaslechla náhle v hlavě sestřin hlas. Tedy, nejprve si tím nebyla jistá, protože jejich nadání nebylo zrovna spolehlivé.

Pak se ale ozval znovu a současně přitom měla ten divný pocit.

Kate, na dvoře! Pomoz mi!

Kate v těch slovech cítila strach.

Aniž by přesně věděla proč, ustoupila prudce od jeptišky. Rozlila přitom vodu po kamenné podlaze.

“Omlouvám se,” řekla. “Musím jít.”

Sestra Yvaine jen překvapeně zírala na rozlitou vodu.

“Kate, okamžitě to uklid’!”

Kate už ale utíkala pryč. Pravděpodobně za to později dostane výprask, ale to už zažila a dalo se to vydržet. Pomoc jediné osobě, na které jí na světě záleželo, byla důležitější.

Utíkala sirotčincem. Zнала směr, protože za všechny roky od té příšerné noci, kdy ji tu odložili, prozkoumala všechna jeho zákoutí. Často se také za bezesných nocí vyplížila z ložnice a zkoumala sirotčinec za tmy. Poslouchala zvuky zvonů z města a procházela se kolem. Věděla, že se jí to jednoho dne bude hodit.

Ten den nadešel.

Kate už slyšela svoji sestru, jak se pere a volá o pomoc. Bezmyšlenkovitě se vrhla do jedné z místností, od ohniště sebrala pohrabáč a pak běžela dál. K čemu jí bude, to zatím nevěděla.

Vrazila na dvůr a když uviděla svoji sestru, jak ji dva kluci drží na zemi a třetí se pere s jejími šaty, málem se jí zastavilo srdce.

Přesně věděla, co musí udělat.

Zmocnila se jí slepá zuřivost. Taková, kterou by nedokázala ovládnout, ani kdyby chtěla. Vyrasila kupředu s divokým zařváním. Pohrabáčem mířila prvnímu chlapci na hlavu. Těsně před tím, než ho zasáhla, se ohlédl, takže ho netrefila, tak jak chtěla. Přesto chlapec odletěl stranou a chytil se za hlavu.

Zaútočila na dalšího, ten zrovna vstal a ona ho zasáhla do kolene. Padl k zemi. Třetího zasáhla do žaludku, takže se předklonil, jako by se chystal zvracet.

Bušila do chlapců stále znovu a znovu, nehodlala jim dát čas se sebrat. Za dobu svého pobytu v sirotčinci už zažila spoustu potyček a věděla, že se nemůže spoléhat na sílu ani velikost. Mohla přežít jen, když popustila uzdu své zuřivosti. Té naštěstí měla stále dost.

Bila je a tloukla, až se nakonec chlapci stáhli. Možná že už byli dost staří pro vstup do armády, ale Maskovaní bratři je neučili bojovat. Kdyby chlapci uměli bojovat, mohli by se vymknout kontrole. Kate udeřila jednoho z nich do obličeje, pak se prudce otočila a zasáhla druhého do předloktí. Ozvalo se hlasité prasknutí.

“Vstávej,” vyzvala sestru, když jí podávala ruku. “Vstávej!”

Její sestra přijala nabízenou ruku a neohrabaně vstala. Pro jednu působila jako mladší sestra ona.

Kate se dala na útěk a Sophia ji následovala. Cestou se trochu vzpamatovala. Když probíhaly chodbami sirotčince, jako by se jí vrátila část staré sebejistoty.

Kate zaslechla výkřiky. Možná od Sester, možná od chlapců, ale bylo jí to jedno. Věděla, že nemá jinou možnost než utéct.

„Nemůžeme se vrátit,“ řekla Sophia. „Musíme pryč ze sirotčince.“

Kate přikývla. To, co právě udělala by jí nevyneslo jen obyčejný výprask. Pak se ale rozpomněla.

„Zmizíme,“ odpověděla při běhu. „Ale nejdřív musím—“

„Ne,“ zarazila ji Sophia. „Nemáme čas. Musíme tu všechno nechat. Musíme jít.“

Kate zavrtěla hlavou. Něco jen tak opustit nešlo.

Takže místo nejkratší cesty k bráně zamířila do ložnice. Svírala přitom Sophiinu ruku, takže ji sestra musela následovat.

Ložnice byla ponuré místo plné postelí z prostých dřevěných desek trčících ze stěn jako police. Kate nebyla tak hloupá, aby cokoli důležitého ukládala do malé truhly, kterou měla v nohách postele, protože tam by to mohl kdokoli ukrást. Místo toho zamířila ke skulině mezi dvěma prkny v podlaze. Zašmátrala v ní, až se jí podařilo jedno z prken nadzvednout.

„Kate,“ soptila Sophia, zatímco se snažila popadnout dech. „Na tohle není čas.“

Kate zavrtěla hlavou.

„Nemůžu ho tu nechat.“

Sophia musela vědět, pro co sem přišla. Pro upomínku, kterou měla z té noci, ze starého života.

Konečně Kate sevřela v prstech něco kovového a na tlumené světlo vytáhla lesklý medailonek.

Když byla ještě malá, byla přesvědčená, že jde o skutečné zlato – celé jmění, které jednou bude moct utratit. Když byla starší, došlo jí, že jde o nějakou levnou slitinu, ale v té době už pro ni měl medailonek stejně mnohem větší cenu. Miniatura uvnitř – usmívající se žena, vedle ní muž, který má ruku na jejím rameni – byla jediná věc, která jí připomínala rodiče.

Kate medailon normálně nenosila, protože se bála, že by jí ho ostatní děti, nebo jeptišky strhly. Teď ho skryla do šatů.

„Jdeme,“ vyhrkla.

Běžely ke dveřím sirotčince, které měly být vždy otevřené, protože Maskovaná bohyně už jednou sestoupila na svět, narazila na zavřené dveře, a tak odvrhla všechny uvnitř. Kate a Sophia klikkovaly chodbami, vběhly do haly a ohlížely se po pronásledovatelích.

Kate je slyšela, ale právě teď záleželo jen na Sestře, která jako obvykle hlídala u dveří – tlusté ženě, která se jim pokusila zastoupit cestu, sotva je uviděla. Kate zrudla, když si vzpomněla na všechny ty výprasky, které za dlouhé roky z jejích rukou vytrpěla.

„Tady jste,“ pronesla Sestra přísně. „Obě jste byly velice neposlušné a—“

Kate ani nezpomalila, praštila Sestru do břicha pohrabáčem tak prudce, až jí téměř vyrazila dech. Přála by si, aby místo pohrabáče měla některý z těch elegantních mečů, které nosili dvořané, nebo i sekeru. Musela se ale spokojit s tím, že Sestru omráčila na dost dlouho, aby kolem ní mohla i se Sophií proběhnout.

Když prošly dveřmi, Kate se zastavila.

„Kate!“ vykřikla Sophia a v hlase jí zněla panika. „Musíme jít! Co to děláš?!“

Kate se ale neovládala. I přes výkřiky pronásledovatelů. I když věděla, že riskuje svobodu jich obou.

Udělala dva kroky zpět, pozvedla pohrabáč a znovu a znovu bila jeptišku přes záda.

Jeptiška při každém úderu křičela a naříkala, všechny její výkřiky byly pro Katiny uši jako hudba.

„Kate!“ žadonila Sophia, která už téměř plakala.

Kate dlouhou dobu na jeptišku jen tak hleděla. Až příliš dlouho. Chtěla si v myšlenkách uchovat tento obraz pomsty a spravedlnosti. Věděla, že jí to pomůže ustát jakýkoli výprask, který by mohl následovat.

Pak se obrátila a vyrazila z Domu nechtěných za svojí sestrou. Byly jako dvě trosečnice prchající z potápějící se lodi. Městský pach a hluk zasáhl Kate do tváře, ale tentokrát se už nezastavila.

Držela sestru za ruku a společně běžely.

A běžely.

A běžely.

A i přes to všechno se Kate zhluboka nadechla a usmála se.

Byly na svobodě, ať už to mělo mít jakkoli krátkého trvání.

KAPITOLA DRUHÁ

Sophia se nikdy tolik nebála, ale současně se nikdy necítila tolik naživu nebo tak volná. Běžela se sestrou městem, slyšela ji, jak výská radostí a Sophii to současně těšilo i děsilo. Všechno bylo tak skutečné. Jejich život už nikdy nebude jako dřív.

„Tiše,“ snažila se zklidnit sestru. „Uslyší tě a najdou nás.“

„Stejně si pro nás přijdou,“ odpověděla Kate. „Alespoň si to trochu užijeme.“

Jako kdyby chtěla zdůraznit, co právě řekla, uskočila z cesty koni, sebrala z vozíku jablko a utíkala dál po ashtonském dláždění.

Celé město žilo trhem, který se v něm konal každý Šestiden. Sophia se rozhlížela, všechny zvuky, pachy a pohyby ji poněkud děsily. Kdyby nebylo trhu, vůbec by nevěděla, jaký je den. V Domě nechtěných na podobných věcech nezáleželo. Tam šlo jen o nekonečný koloběh modliteb a práce, trestů a výuky.

Běž rychleji, vyslala k ní sestra myšlenku.

Pískání a výkřiky někde za nimi je hnaly kupředu. Sophia je vedla uličkou, ale pak musela zastavit a následovat sestru, která se rozhodla přelézt přes zeď. Její sestra byla ve svojí dravosti jako napjatý luk, který se nemůže dočkat, až vypustí šíp.

Sophia se ještě ani nedostala přes zeď, když se ozvalo další pískání. Byla těsně pod jejím vrcholem, kde už na ni čekaly Katiny silné ruce, které jí pomohly, jako obvykle. I v tomhle byly tak rozdílné, uvědomila si. Kate měla drsné dlaně, mozolnaté a svalnaté. Sophiiny prsty byly dlouhé, jemné a křehké.

Dvě strany těžé mince, říkávala jejich matka.

„Přivolali strážné,“ vyhrkla téměř nevěřicně Kate, jako by právě zjistila, že s nimi nehrají fér.

„A co jsi čekala?“ odpověděla Sophia. „Utíkáme dřív, než nás mohly prodat.“

Kate je vedla po úzkých kamenných schodech, pak směrem k otevřenému prostoru plnému lidí. Sophia se přinutila zpomalit. Blížily se k městskému trhu. Chytila Kate za předloktí, aby nemohla utíkat.

Budeme nenápadnější, když půjdeme pomalu, poslala Sophia myšlenku. Byla příliš zadýchaná na to, aby mluvila.

Kate nevypadala, že by tomu moc věřila, ale přizpůsobila se Sophiinu tempu.

Šly teď pomalu, procházely kolem lidí, kteří před nimi ustupovali. Jako by se nechtěli ani dotknout někoho tak nízkého původu, jako byly ony. Asi si mysleli, že ty dvě holky někdo pro něco poslal.

Sophia se snažila tvářit, jako by měla konkrétní cíl, zatímco se snažila i se sestrou skrýt v davu. Rozhlížela se kolem. Zalétla pohledem k hodinám na věži chrámu Maskované bohyně, ke stánkům kolem a obchodům s prosklenými výlohami za nimi. V jednom rohu náměstí byla skupina herců, která právě ve složitých kostýmech předváděla tradiční pohádku. Z první řady shromážděného davu je sledoval jeden z cenzorů. Na bedně tu stál i verbíř a snažil se zrekrutovat nové síly do války, které se mělo jejich město účastnit. Blížila se bitva za Ostrovodým kanálem.

Sophia si všimla, že Kate nemůže z verbíře odtrhnout oči. Zatřásla jí rukou.

Ne, vyslala k ní. To není nic pro tebe.

Kate se chystala něco odpovědět, když se za nimi náhle znovu ozvaly výkřiky.

Obě vyrazily pryč.

Sophia věděla, že jim teď nikdo nepomůže. Tohle byl Ashton, což znamenalo, že nebyly v právu. Nikdo tu nepomůže dvěma uprchlicím.

Naopak, když vzhledla, uviděla Sophia někoho, jak vyrazil jejich směrem, aby jim zastoupil cestu. Nikdo tu nechtěl nechat dvě sirotky, aby utekly před svým dluhem nebo před tím, čím byly.

Začaly se po nich sápat ruce a ony si teď musely probojovávat cestu. Sophia praštila do něčí ruky, která ji chtěla chytit za rameno, zatímco Kate kolem sebe mávala ukradeným pohrabáčem.

Dav před nimi zřídlnul a Sophia si všimla, že její sestra zamířila k opuštěnému lešení u kamenné zdi. Dělníci se tu zřejmě snažili ji opravit.

Zase šplhat? Vyslala Sophia.

Tam za námi nepůjdou, odsekla jí sestra.

Což byla nejspíš pravda. Už jen proto, že dav pronásledovatelů z řad běžných lidí nebude chtít riskovat vlastní životy. Sophia se každopádně bála. Nedokázala ale vymyslet nic lepšího.

Chvějícíma se rukama sevřela první příčky lešení a začala šplhat.

Během několika chvil ji ruce začaly neskutečně bolet, ale měla jen dvě možnosti. Buď se udržet, nebo spadnout. A nešlo jen o tvrdé dláždění, ale i o dav čekajících pronásledovatelů.

Kate už byla na vrcholu, pořád se křenila, jako by to všechno byla jen hra. Znovu nabídla Sophii pomocnou ruku a pak znovu společně utíkaly – tentokrát po střechách.

Kate je vedla k prostoru, který je dělil od další střechy. Přeskočila propast, jako by se vůbec nebála, že se pod ní může došková konstrukce propadnout. Sophia ji následovala. Potlačila výkřik, když málem spadla dolů a pak i se sestrou skočila na nižší patro, ze kterého trčel na tučt komínů vydechujících kouř z ohromných pecí pod nimi.

Kate chtěla utíkat dál, ale Sophia vycítila příležitost. Chytila ji a strhla za jeden z komínů.

Počkej, vyslala myšlenku.

K jejímu překvapení Kate neodporovala. Zatímco se krčily za komínem a snažily se ignorovat horko stoupající zespodu, rozhlédla se a zřejmě si uvědomila, jak dobře jsou teď ukryté. Téměř celé okolí halil kouř, takže z dálky nemohly být vidět. Tady nahoře to vypadalo jako druhé město. Kolem se táhly řady pověšeného oblečení, vlajek a praporců, které je také kryly. A navíc nikdo nebude takový hlupák, aby riskoval skok zrovna na tuhle střechu.

Sophia se rozhlédla. Tady nahoře to bylo v určitém smyslu slova dokonale klidné. Byla tu místa, kde byly domy tak blízko u sebe, že kdyby se sousedé trochu vyklonili, mohli se vzájemně dotknout. Opodál viděla Sophia, jak někdo vylévá nočník přímo na ulici. Nikdy neměla možnost vidět město z podobného úhlu. Věže duchovních a střelců, strážců času a mudrců, jak se tyčí nad vším ostatním. A palác, který měl své vlastní hradby, jako zářící karbunkl na kůži města.

Přitiskla se k sestře, objala ji a čekala, až dole odezní zvuky pronásledování.

Možná, jen možná, se jim podařilo najít cestu pryč.

KAPITOLA TŘETÍ

Teprve poté, co se z rána stalo odpoledne, se Sophia s Kate odvážily vylézt z úkrytu. Přesně jak Sophia předpokládala, nikdo se neodvážil vyšplhat na střechy a pátrat po nich. Zvuky pronásledování slyšely několikrát velice blízko, nikdy ale naštěstí dost blízko.

Teď se zdálo, že utichly úplně.

Kate vykoukla a zadívala se na město pod nimi. Ranní shon už ustal a lidé se teď pohybovali mnohem klidnějším tempem.

„Musíme se nějak dostat dolů,“ zašeptala Sophia.

Kate přikývla. „Umírám hlady.“

Tomu Sophia rozuměla. Ukradené jablko bylo dávno pryč, a i ona začínala cítit hlad.

Spustily se ze střechy na dolů a Sophia si uvědomila, že se celou dobu rozhlíží. I když už jejich pronásledovatele nebylo slyšet, stále měla pocit, že se někde někdo vynoří a vrhne se na ně ve chvíli, kdy se dotknou ulice.

Procházely ulicemi a snažily se tvářit nenápadně. V Ashtonu se samozřejmě nedalo lidem úplně vyhnout, bylo jich tu příliš mnoho. Jeptišky jim toho o fungování světa moc neřekly, ale Sophia slyšela, že mimo Obchodní státy jsou i větší města.

Zrovna teď jí to ale připadalo neuvěřitelné. Tady byli lidé všude, kam se podívala, i když většina obyvatel právě musela být uvnitř domů a pracovat. Na ulicích si hrály děti, procházely jimi ženy, které se vracely z trhů a obchodů, dělníci s nástroji a žebříky. Byly tu krčmy a divadla, obchody prodávající kávu z nově objevených zemí za Zrcadlovým oceánem. Kavárny, kde se lidé stejnou měrou věnovali jídlům i rozhovorům. Nemohla uvěřit svým očím, když viděla, jak jsou tu lidé veselí, usměvaví, bezstarostní. Nedělají nic, než že zabíjejí čas a užívají si. Nemohla uvěřit, že takový svět skutečně existuje. Byl to šokující kontrast s vynuceným klidem a poslušností v sirotčinci.

Je tu toho tolik, vyslala Sophia myšlenku k sestře a prohlížela si přitom jídlo na stáncích kolem. S každým nádechem lákavých vůní cítila hlad stále neodbytněji.

Kate se rozhlédla a spatřila příležitost. Vybrala si jednu z kaváren a pomalu se k ní blížila. Lidé před kavárnou se zrovna smáli nějakému rádoby filozofovi, který se snažil vést rozpravu o tom, kolik toho lidé skutečně ví o světě.

„Šlo by ti to líp, kdybys nebyl ožralej,“ popichoval ho někdo.

Někdo jiný se ale obrátil ke Kate a Sophii ještě dřív, než se stihly dostat dost blízko. Nepřátelství z něj přímo sálalo.

„Takový jako jste vy tu nechceme,“ zavrčel. „Zmizte!“

V jeho hlase zněla taková zlost, jakou by Sophia nikdy nečekala. Raději tak zamířila zpět do ulice a Kate táhla za sebou, aby nemohla provést nějakou hloupost. Při jejich útěku po střechách možná někde ztratila pohrabáč, ale rozhodně probodávala muže pohledem, ze kterého bylo jasné, že ho chce udeřit.

Neměly na vybranou, musely si něco ukrást. Sophia doufala, že by se k nim někdo mohl zachovat laskavě. Ale současně věděla, že tak to na světě nechodilo.

Obě si uvědomily, že je čas využít jejich nadání. Kývly na sebe v tichém porozumění. Každá se postavila na jednu stranu ulice a sledovaly pracující pekařku. Sophia čekala, dokud nebude moci k pekařce vyslat vlastní myšlenku a pak jí řekla, co chtěla, aby slyšela.

Ale ne, pomyslela si pekařka. Rolky. Jak jsem je mohla zapomenout uvnitř?

Téměř ještě dřív, než se pekařka otočila, aby přinesla rolky z obchodu, vyrazila Sophia s Kate kupředu. Pohybovaly se rychle a obě si nabraly do náručí tolik koláčů, že jim z toho snad musela prasknout břicha.

Zaběhly do skryté uličky a hladově se vrhly na ukradené jídlo. Sophia se brzy nasytila a cítila přitom podivný, ale příjemný pocit, jaký ještě nikdy neměla. V Domě nechtěných nedávali svým svěřencům víc jídla, než bylo nezbytně nutné.

Teď se musela smát, když sledovala Kate, jak se snaží nacpat si do pusy celý koláček.

Co? obořila se na ni sestra.

Jen je příjemné tě vidět veselou, odpověděla Sophia.

Nebyla si ale jistá, jak dlouho jim jejich veselí vydrží. Na každém kroku se měla na pozoru, čekala, že se objeví lovci, kteří je budou chtít dostat. Sirotčinec určitě nehodlal obětovat víc zdrojů, než by jim vynesl jejich prodej, ale kdo mohl odhadnout pomstychtivost jeptišek? A určitě se musely držet mimo dohled strážných, nejen proto, že uprchly.

Konec konců, v Ashtonu zloděje věšeli.

Musíme přestat vypadat jako uprchlí sirotci, jinak na nás budou všichni pořád zírat a zkoušet nás chytit.

Sophia se překvapeně podívala na svoji sestru. Takovou myšlenku od ní nečekala.

Chceš ukrást šaty? zeptala se.

Kate přikývla.

Při té myšlence ucítila Sophia další nápor strachu. Přesto věděla, že její vždy prakticky uvažující sestra, má pravdu.

Obě současně vstaly a nacpaly si přebytečné koláče do kapes. Sophia se rozhlížela po nových šatech, když ucítila Kate, jak se dotkla její paže. Podívala se stejným směrem jako sestra a uviděla šňůru s prádlem, vysoko na střeše. Byla nehlídaná.

Samozřejmě, uvědomila si s úlevou. Kdo by taky hlídal prádelní šňůru?

I tak ale Sophii při šplhání na další střechu bušilo srdce. Obě se zastavily, rozhlédly se a pak už byly jako rybářky, které přitahují chycené ryby.

Sophia ukradla šaty ze zelené vlny, k nim smetanově zbarvenou spodničku, kterou by zřejmě mohla nosit žena kteréhokoli farmáře, ale jí připadala neskutečně drahá. Překvapilo ji, že si její sestra vybrala košili, krátké kalhoty a kabátec. Vypadala tak spíš jako jezatý kluk než jako dívka.

„Kate,“ spustila na ni Sophia. „Takhle se oblékat nemůžeš!“

Kate jen pokrčila rameny. „Ani jedna z nás na sobě nemá mít to, co máme. Tak si můžu udělat trochu pohodlí.“

Vlastně měla pravdu. Zákony proti přepychu hovořily jasně o tom, co která společenská kasta může a nemůže nosit, zvlášť nechtění a ohodnocení. A ony teď porušovaly další zákony. Zahodily hadry, jedinou věc, kterou měly povolenou nosit a oblékly se jako někdo z vyšší vrstvy.

„Dobře,“ pronesla Sophia. „Nebudu se hádat. A navíc to snad zmate každého, kdo by hledal dvě holky,“ zasmála se.

„Já nevypadám jako kluk,“ štekla na ni Kate s očividným pobouřením.

Sophia se musela zasmát. Vybraly koláče ze starých šatů, nacpaly si je do nových kapes a vyrazily společně pryč.

To, co mělo přijít dál, už ale tolik k smíchu nebylo. Zbývalo ještě tolik věcí, co musely udělat, pokud měly přežít. Musely si najít přístřeší, a pak vymyslet, co budou dělat a kam půjdou dál.

Pěkně jedno po druhém, připomněla si.

Slezly zpět na ulici a tentokrát je vedla Sophia. Snažila se najít cestou ven z nejchudších čtvrtí města. Byly na její vkus stále příliš blízko u sirotčince.

Všimla si řady vyhořelých domů. Očividně je ještě neopravili po požárech, které se občas zmocnily města v době, kdy byla voda v řece nízko. Nebezpečné místo pro přespání.

Přesto k nim Sophia zamířila.

Kate se na ni udiveně, trochu nevěřičně podívala.

Sophia pokrčila rameny.

Nebezpečné je lepší než vůbec žádné, pomyslela si.

Opatrně se blížily k domům a když Sophia nakoukla za první roh, vyděsily ji dvě postavy, které se objevily přímo před ní. Byly tak černé a pokryté popelem z bydlení ve vyhořelém domě, že si Sophia na okamžik myslela, že tu musely být v době požáru.

„Vypadněte! Todle je naše místo!“

Jeden z nich se rozběhl k Sophii, kterou to tak překvapilo, až vyjekla a o krok ustoupila. Kate vypadala, jako by se chtěla prát, ale když druhá postava tasila dýku, která zářila mnohem jasněji než jakákoli věc v okolí, couvla také.

„Zabrali sme si ho! Najděte si vlastní, nebo vás vykuchám!“

Sestry se rozběhly a snažily se co nejrychleji dostat pryč od vyhořelého domu. Při každém kroku měla Sophia pocit, že za sebou slyší dusot ozbrojených pobudů, strážných nebo jeptišek.

Šly tak dlouho, dokud je nerozbolely nohy a nezačalo se stmívat. Útěchu hledaly v tom, že se s každým krokem vzdalovaly od sirotčince.

Konečně se dostaly do o něco lepší části města. Z nějakého důvodu se přitom Kate pousmála.

„Co je?“ zeptala se Sophia.

„Drobáková knihovna,“ odpověděla Kate. „Můžeme jít tam. Někdy jsem tam utíkala, když nás Sestry posílaly ven. Knihovníci mě tam pouštěli, i když jsem neměla penny, kterou bych jim odevzdala.“

Sophia moc nevěřila, že by tam našly pomoc, ale popravdě neměla žádný lepší nápad. Nechala Kate, aby ji vedla a zamířily k místu, kde se lichváři mísili s advokáty a kde se dokonce mezi chodci a jezdci na koních objevovalo i několik kočárů.

Knihovna patřila k větším budovám. Sophia věděla, jak vznikla. Jeden z městských šlechticů se rozhodl, že bude vzdělávat chudé a část svého jmění obětoval na stavbu knihovny. Přemístil do ní pak knihy, které většina ostatních bohatých lidí skrývala doma pod zámek. Samozřejmě, že když se za návštěvu platilo penny, znamenalo to, že ti nejchudší se do ní stejně nedostanou. Sophia penny nikdy neměla. Jeptišky neviděly důvod dávat svým svěrenkyním peníze.

Společně s Kate došly ke vchodu. Seděl tam stárnoucí, příjemně vypadající muž v lehce opotřebovaném oblečení. Očividně sloužil jako strážný stejně jako knihovník. K Sophiiu překvapení se při jejich příchodu usmál. Sophia nikdy neviděla nikoho tak šťastného, že vidí její sestru.

„Mladá Kate,“ řekl. „Už je to nějakou dobu, co jsi tu byla naposledy. A přivedla sis kamarádku. Jen běžte, běžte. Nebudu stát v cestě vědění. Syn hraběte Varrishe možná na vědění uvalil daň jedné penny, ale starý hrabě by to tak nikdy nechtěl.“

Zdálo se, že to myslí upřímně. Kate ale zavrtěla hlavou.

„To nepotřebujeme, Geoffrey,“ pronesla. „Moje sestra a já... utekly jsme ze sirotčince.“

Sophia si všimla, jak šokovaně se muž zatvářil.

„Ne,“ řekl. „Ne, takovou hloupost jste udělat nemohly.“

„Je to tak,“ pronesla Sophia.

„Pak tu nemůžete být,“ obrátil náhle Geoffrey. „Pokud by přišli strážní a našly vás u mě, pak by předpokládali, že jsem v tom sehrál nějakou roli.“

Sophia by šla okamžitě pryč, ale zdálo se, že Kate ho chce zkusit přesvědčit.

„Prosím, Geoffrey,“ řekla Kate. „Musíme—“

„Musíte se vrátit,“ přerušil ji muž. „Proste za odpuštění. Mrzí mě, do jaké jste se dostaly situace, ale takový už je osud. Vraťte se dřív, než vás chytí strážní. Nemůžu vám pomoci. Dokonce by mě mohli zbičovat, když neohlásím strážným, že jsem vám viděl. To, že vás nenahlásím je jediná laskavost, kterou vám můžu prokázat.“

Mluvil drsně, ale přesto měl měkký pohled. Sophia věděla, že jeho samotného zraňuje to, co jim říká. Skoro, jako by bojoval sám se sebou, jako by to byla jediná možnost, jak dodat svým slovům důraz.

I tak ale Kate vypadala zdrceně. Sophii ničilo, když ji tak viděla.

Chytila sestru za ruku a táhla ji od knihovny.

Šly pryč. Kate po chvíli s hlavou skloněnou konečně promluvila.

„Co teď?“ zeptala se.

Pravdou bylo, že jí Sophia nedokázala odpovědět.

Šly dál, ale teď už byla z dlouhého pochodu neskutečně unavená. Navíc začínalo pršet a zdálo se, že jen tak brzy nepřestane. Jen na málo místech přšelo tak, jako v Ashtonu.

Sophia si uvědomila, že ji to skloněnou ulicí táhne dolů k řece protékající městem. Nebyla si jistá, co doufá, že tam najde. Mezi všemi těmi bárkami a pramicemi s plochým dnem. Pochybovala, že jim přístavní dělníci nebo děvky nějak pomůžou, přitom právě těch tam bylo vždy nejvíc. Byl to ale alespoň nějaký cíl. Když už nic jiného, mohly na pobřeží najít místo, kde by se ukryly a mohly by sledovat mírumilovně plující lodě. A snít o lepších místech.

Nakonec si Sophia všimla nízkého převisu poblíž jednoho z městských mostů. Zamířila k němu. Když ji do nosu udeřil místní pach, zachvěla se, stejně jako Kate. Navíc se to tu hemžilo krysami. Vzhledem k jejich únavě pro ně ale jakékoli přístřeší bylo jako palác. Potřebovaly se skrýt před deštěm. Potřebovaly se skrýt před zraky ostatních. A jakou jinou možnost měly? Musely najít místo, kam se ani jiným tulákům nebude chtít. A tohle bylo ono.

„Tohle?“ zeptala se znechuceně Kate. „Nemůžeme se vrátit na střechy?“

Sophia zavrtěla hlavou. Pochybovala, že by se jim podařilo najít něco lepšího. A navíc by je tam časem určitě hledali i lovci. Tohle bylo nejlepší místo, které mohly najít dřív, než se rozprší ještě víc a než přijde tmavá noc.

Posadila se a snažila se před sestrou skrýt slzy.

Pomalů a váhavě si k ní Kate přisedla. Objala si kolena a kolébala se, jako by chtěla zahnat všechnu krutost, nelítostnost a beznaděj světa.

KAPITOLA ČTVRTÁ

V Katiných snech byli její rodiče stále naživu a ona byla šťastná. Kdykoli snila, měla pocit, jako by byli s ní. Jejich obličeje si sice nevybavovala, takže si je zformovala v myšlenkách podle obrázku v medailonu. Kate nebyla dost stará, když se to všechno stalo.

Byla v domě někde na venkově. Skrz okna bylo vidět na sady a pole. Kate snila o teplých slunečních paprscích na kůži a jemném vánku, který rozechvíval lístky na stromech.

Další část jí nikdy nedávala moc smysl. Neznala podrobnosti nebo si je správně nepamatovala. Snažila se přinutit sny, aby jí pověděly celý příběh o tom, co se stalo, ale místo toho vždy dostávala jen útržky.

Otevřené okno, venku hvězdy. Ruka její sestry, Sophiin hlas v hlavě, který jí říkal, aby se schovala. Hledání rodičů po celém domě...

Skrývání se v temnotě domu. Zvuky někoho, kdo se také plížil domem. Venku bylo světlo, i když byla noc. Cítila, že je tomu už blízko, už nechybělo mnoho, aby zjistila, co se tu noc stalo s jejich rodiči. Světlo za oknem bylo stále jasnější a jasnější a—

„Vzbud' se,“ pronesla Sophia a zatřásla s ní. „Něco se ti zdá, Kate.“

Kate neochotně otevřela oči. Sny byly vždy mnohem lepší než skutečný svět, ve kterém žila.

Zamrkala do světla. Skutečně přišlo ráno. Její úplně první den, kdy strávila celou noc venku, mimo zdi zatuchlého sirotčince plného nepřátel. Její první ráno, kdy se probudila někde jinde. Dokonce i když šlo o tak odporné místo, měla radost.

Oproti večeru si všimla rozdílu v provozu na řece. Teď doslova vřela životem, bárky a loďky se snažily dostat co nejdál proti proudu. Některé k tomu využívaly malé plachty, jiné zas bidla, kterými se odrážely ode dna, nebo koně, kteří je táhli ze břehu.

Kate slyšela, jak se město kolem probouzí. Chrámové zvony oznamovaly čas a všude byl slyšet hluk lidí mířících do práce nebo za jinými povinnostmi. Byl Prvoden, dobrý den pro nový start. Možná, že přinese štěstí i jí a Sophii.

„Pořád se mi zdá ten stejný sen,“ pronesla Kate. „Zdá se mi o... o té noci.“

Zdalo se, že při podobné zmínce jim vždy dojdou slova. Bylo to podivné, vzhledem k tomu, že zřejmě dokázaly komunikovat mnohem snadněji než kdokoli jiný ve městě. Když šlo o tohle, vždy se nějak zasekly.

Sophiin výraz potemněl. Kate to okamžitě zamrzelo.

„Taky se mi o tom někdy zdá,“ přiznala smutně Sophia.

Kate se na ni soustředěně zadívala. Její sestra to musela vědět. Byla starší, určitě viděla víc.

„Ty víš, co se stalo, že ano?“ zeptala se Kate. „Ty víš, co se stalo s našimi rodiči.“

Bylo to spíš prohlášení než otázka.

Kate pátrala v Sophiině obličeji po odpovědích a pak si toho všimla. Jen drobného záblesku potvrzujícího, že Sophia něco skrývá.

Sophia zavrtěla hlavou.

„Jsou věci, na které je lepší nemyslet. Musíme se soustředit na to, co bude dál. Ne na to, co už je pryč.“

Nebyla to zrovna uspokojivá odpověď, ale bylo to víc, než v co Kate doufala. Sophia nechtěla mluvit o tom, co se stalo, když zmizeli jejich rodiče. Nikdy to nechtěla rozebírat, a dokonce i Kate musela uznat, že se při myšlence na tu noc necítila příjemně. Navíc v Domě nechtěných neměli zrovna radost, když se sirotci bavili o minulosti. Tvrdili, že je to projev nevděku a tím pádem i další věc hodná trestu.

Kate skopla z boty krysu, poposedla si a rozhlédla se.

„Tady zůstat nemůžeme,“ řekla.

Sophia přikývla.

„Na ulici nepřežijeme.“

Byla to nepříjemná myšlenka, ale nejspíš pravdivá. Na ulicích bylo až moc možností, jak přijít k úhoně. Chlad, hlad, a to byl jen začátek. Vzhledem k pouličním gangům, strážným, nemocem a ostatním věcem začínal sirotčinec působit docela bezpečně.

Ne, že by se Kate chtěla někdy vrátit. To by sirotčinec raději vypálila do základů, než aby v něm strávila další den. Možná, že se jí to jednoho dne i povede. Při té představě se musela usmát.

Zakručelo jí v břiše, a tak vytáhla poslední koláč a hladově se na něj vrhla. Pak si vzpomněla, že sestra asi bude mít také hlad, takže ho polovinu odlomila a podala ji Sophii.

Ta se na ni podívala současně vděčně i provinile.

„O nic nejde,“ zalhala Kate. „Mám ještě jeden.“

Sophia váhavě vzala polovinu koláče. Kate cítila, že její sestra ví, že lže, ale byla příliš hladová na to, aby si koláč odepřela. Jejich pouto bylo tak silné, že Kate cítila sestřin hlad a ona sama by nikdy nebyla šťastná, kdyby její sestře nebylo dobře.

Nakonec společně vylezly ze skryše.

„Tak, velká sestro,“ zeptala se Kate, „nějaké nápady?“

Sophia si smutně povzdechla a zavrtěla hlavou.

„No, umírám hlady,“ řekla Kate. „S plným břichem by se nám přemýšlelo líp.“

Sophia přikývla a společně zamířily k hlavním ulicím.

Brzy našly, co hledaly – jinou pekačku – a ukradly si snídani stejným způsobem jako minulé jídlo. Když se skryly do další uličky a cpaly se, lákala je představa, že by takhle mohly žít i dál. Využívat své nadání, aby si braly, co potřebovaly, zrovna když se nikdo nedíval. Ale Kate věděla, že takhle to fungovat nemohlo. Nic dobré netrvá věčně.

Kate se zadívala na městský shon. Byl strhující a ulice, ve kterých probíhal, se zdály nekonečné.

„Pokud nemůžeme zůstat na ulici,“ řekla, „kam půjdeme? Kam půjdeme?“

Sophia na okamžik zaváhala, vypadala stejně nejistě jako Kate.

„Nevím,“ přiznala.

„Dobře, tak co můžeme dělat?“ zeptala se Kate.

Nebyl to tak dlouhý seznam možností, jak by se jim líbil. Popravdě, sirotci jako byly ony, neměli v životě na výběr. Přípravovali je na životy, kde budou sloužit jako vojáci, služby, nebo něco horšího. Rozhodně nemohly očekávat, že budou někdy svobodné. Dokonce i ti, kteří hledali skutečně učeně do svých podniků nikdy neplatili víc, než bylo nezbytně nutné. Rozhodně nikdy nedávali tolik, aby sirotci mohli splatit svůj dluh.

A Kate navíc pro šití, vaření, etiketu nebo šperkařství neměla zrovna nadání.

„Mohly bychom najít nějakého obchodníka a sloužit u něj,“ navrhla Kate.

Sophia zavrtěla hlavou.

„I kdyby se našel nějaký, který by měl zájem, chtěl by nejdřív mluvit s rodiči. Když nemáme otce, který by se za nás zaručil, bylo by mu jasné, co jsme zač.“

Kate musela uznat, že má její sestra pravdu.

„V tom případě můžeme nastoupit jako pomocné síly na některou z lodí a poznat zbytek světa.“

Už když to dopověděla, věděla, že je to stejně směšné jako její první nápad. Kapitán by taky kladl otázky a jakýkoli lovec uprchlých sirotek by po nich pátral kolem lodí. Rozhodně nemohly spoléhat na to, že jim někdo pomůže. Ne po tom, co se stalo u knihovny, když je odehnal jediný muž ve městě, kterého považovala za přítele.

Byla vážně naivní blázen.

Sophia zřejmě také pochopila co všechno jim hrozí. Se zamyšleným výrazem hleděla do prázdna.

„Kdybys mohla dělat cokoli bys chtěla,“ zeptala se Sophia, „kdybys mohla jít kamkoli bys chtěla, kam bys šla?“

Kate nikdy podobně neuvažovala.

„Nevím,“ odpověděla popravdě. „Tedy, vždy jsem se jen snažila přežít den.“

Sophia na dlouho utichla a Kate cítila, jak usilovně přemýšlí.

Nakonec Sophia promluvila.

„Pokud zkusíme dělat něco normálního, tak to bude stejně obtížné, jako když se pokusíme udělat tu nejnepravděpodobnější věc. Možná ještě víc, protože ostatní očekávají, že lidé jako my se spokojí s málem. Takže, co bys chtěla dělat víc než cokoli jiného?“

Kate se nad tím zamyslela.

„Chci najít naše rodiče,“ řekla.

Vycítila bolest, která při těch slovech Sophii rozechvěla.

„Naši rodiče jsou mrtví,“ pronesla Sophia. Zněla tak jistě, že se jí Kate chtěla znovu zeptat, co se tenkrát před lety stalo. „Je mi to líto, Kate. Takhle jsem to nemyslela.“

Kate si hořce povzdechla.

„Nechci, aby mi někdo říkal, co mám dělat,“ odpověděla Kate. Šlo o věc, kterou chtěla skoro stejně, jako návrat rodičů. „Chci být svobodná, opravdu volná.“

„To chci taky,“ řekla Sophia. „Ale ve městě je jen málo skutečně svobodných lidí. Ti skutečně volní jsou...“

Přelétla pohledem přes město a když se Kate podívala stejným směrem, zjistila, že se dívá na palác ze zářivého mramoru.

Kate cítila, na co sestra myslí.

„Nemyslím, že když budeš sloužit v paláci, budeš volná,“ řekla Kate.

„Nemyslela jsem na službu v paláci,“ štěkla Sophia. „Co když... co když tam přijdeme a budeme jako jedny z nich? Co když je přesvědčíme, že mezi ně patříme? Co když si vezmeme nějakého bohatého muže, který má styky u dvora?“

Kate se nezasmála jen proto, že cítila, jak vážně to všechno její sestra myslí. Kdyby mohla udělat cokoli na světě, bylo by pro Kate tou poslední věcí přijít do paláce a stát se nějakou velkou paní, nebo si vzít muže, který by jí říkal, co má dělat.

„Nechci, aby moje svoboda závisela na někom jiném,“ řekla Kate. „Už jsme se naučily, že můžeme spoléhat jen samy na sebe. Jen na sebe. Tak můžeme řídit, co se s námi stane. Nesmíme nikomu věřit. Musíme se naučit postarat se o sebe samy. Naučit se přežít. Naučit se lovit. Naučit se farmařit. Cokoli, při čem nebudeme závislé na ostatních. A musíme získat zbraně, naučit se s nimi zacházet, naučit se bojovat, takže pokud by nám někdo chtěl vzít, co nám patří, zabijeme ho.“

A pak si to náhle Kate uvědomila.

„Musíme pryč z města,“ naléhala na sestru. „Tady je plno nebezpečí. Musíme žít mimo město, na venkově, kde není moc lidí a nikdo nám nebude moct ublížit.“

Čím víc o tom mluvila, tím víc byla přesvědčená, že je to ta správná věc. Byl to její sen. Právě teď nechtěla nic víc než utéct z města, pryč do otevřených plání za branami.

„A až se naučíme bojovat,“ dodala Kate, „až budeme větší a silnější a budeme mít nejlepší meče, kuše a dýky, vrátíme se sem a zabijeme všechny, kdo nám v sirotčinci ublížili.“

Ucítila Sophiinu ruku na rameni.

„Takové věci nemůžeš říkat, Kate. Nemůžeš mluvit o zabíjení lidí, jako by o nic nešlo.“

„Není to nic,“ odfrkla Kate. „Je to něco, co si zaslouží.“

Sophia zavrtěla hlavou.

„Je to primitivní,“ řekla. „Jsou lepší způsoby, jak přežít. A lepší způsoby, jak se pomstít. Navíc, nechci jen přežívat jako nějaký venkovan v lesích. Jaký by pak měl život smysl? Já chci žít.“

Kate si tím nebyla tak jistá, ale nic neřekla.

Chvilí šly mlčky a Kate předpokládala, že Sophia je stejně zasněná, jako ona. Procházely ulicemi plnými lidí, kteří vypadali, že ví, co se svými životy. Kteří vypadali, že jejich životy mají nějaký smysl a podle Kate bylo nespravedlivé, jak snadné to pro ně bylo. Na druhou stranu, možná nebylo. Možná neměli na výběr, stejně jako ona a Sophia, kdyby zůstaly v sirotčinci.

Před sebou viděly městské brány, nejspíš stovky let staré. Město se teď rozrůstalo i za nimi. U hradeb stály nalepené domy, kvůli kterým nejspíš už byly hradby k ničemu. Za bránou bylo ohromné prostranství, na kterém byli farmáři s dobyt看em vedeným na jatka. Ovce, husy, kachny, dokonce několik krav. Také tam byly vozy se zbožím, které jen čekaly, až je pustí do města.

A za tím vším se na obzoru táhly husté lesy. Lesy, do kterých Kate toužila uprchnout.

Kate si kočáru všimla dřív než Sophia. Tlačil se kupředu kolem ostatních vozů, takže jeho osádka zřejmě předpokládala, že má právo být ve městě dřív než ostatní. Možná, že to tak skutečně bylo. Kočár byl zlacený a zdobně vyřezávaný a na boku měl rodinný erb. Ten by zřejmě vše vysvětloval, za předpokladu, že by jeptišky uznaly za vhodné sirotky učit význam erbů. Hedvábné závěsy byly stažené, ale Kate viděla, jak se na jedné straně rozhrnuly a ven vykoukla žena se složitou ptačí maskou.

Kate cítila současně závist i znechucení. Jak si pár lidí mohlo žít tak dobře?

„Podívej se na ně,“ řekla. „Nejspíš jsou na cestě na nějaký ples nebo maškarní bál. Nejspíš v životě nikdy nehladověli.“

„Ne, to máš pravdu,“ souhlasila Sophia. Ale zněla zamyšleně. Skoro jako by je obdivovala.

Pak si Kate uvědomila, na co Sophia myslí. Zděšeně se k ní obrátila.

„Nemůžeme je jen tak sledovat,“ prohlásila Kate.

„Proč ne?“ štekla Sophia. „Proč si nevzít to, co chceme?“

Na to Kate nedokázala odpovědět. Nechtěla Sophii říkat, že by to nevyšlo. Nemohlo to vyjít. Takhle svět prostě nefungoval. Podívali by se na ně a hned by věděli, že jsou sirotci, věděli by, že nepatří mezi ně. Jak by mohly doufat, že se jim podaří zapadnout do podobného světa?

Sophia byla ta starší, měla by to všechno vědět sama dobře.

A navíc, v tu chvíli si Kate všimla něčeho, co bylo stejně lákavé. Po straně náměstí se shromažďovali muži, kteří na sobě měli uniformy jedné ze žoldnéřských společností, která se chtěla zapojit do válek za vodou. Jejich zbraně ležely na vozech, u sedel koní. Několik z nich dokonce bojovalo v narychlo uspořádaném šermířském turnaji.

Kate nemohla ze zbraní spustit oči. A pak uviděla to, co hledala – stojan s výzbrojí. Dýky, meče, kuše, pasti. Kdyby jich měla jen pár, dokázala by s nimi přežít mimo město.

„Nedělej to,“ vyzvala ji Sophia, když si všimla, kam se dívá. Položila jí ruku na rameno.

Kate ji rozhodně, ale jemně odstrčila. „Pojď se mnou,“ pronesla Kate odhodlaně.

Její sestra jen zavrtěla hlavou. „Víš, že nemůžu. Není to nic pro mě. Taková já nejsem. Tohle nechci, Kate.“

A snažit se zapadnout do davu šlechticů nebylo nic, co by chtěla Kate.

Cítila sestřinu jistotu, cítila i svoji vlastní a náhle přesně věděla, co se stane. To vědomí jí vehnalo slzy do očí. Objala sestru a ta její objetí opětovala.

„Nechci tě opustit,“ řekla Kate.

„Ani já tě nechci opustit,“ odpověděla Sophia, „ale možná to musíme zkusit každá po svém. Alespoň chvíli. Jsi stejně tvrdohlavá jako já a obě máme vlastní sny. Vím jistě, že to dokážu a pak ti možná zvládnou pomoci.“

Kate se usmála.

„Vím jistě, že já to zvládnou a pak pomůžu tobě.“

Kate viděla v sestřiných očích slzy, ale krom toho také díky poutu, které mezi sebou měly, cítila její smutek.

„Máš pravdu,“ řekla Sophia. „U dvora bys nezapadla a já bych nezapadla v divočině. Nenaučila bych se bojovat. Možná to musíme zvládnout každá sama. Možná budeme mít největší šanci na přežití, když nebudeme spolu. Když už nic jiného, pokud chytí jednu z nás, ta druhá ji může zachránit.“

Kate by ráda Sophii řekla, že se mylí, ale vlastně všechno, co říkala, dávalo smysl.

„Potom tě najdu,“ řekla Kate. „Naučím se bojovat a jak přežít na venkově a pak tě najdu. Uvidíš, že se ke mně budeš chtít přidat.“

„Až uspěju u dvora, najdu si tě já,“ opáčila s úsměvem Sophia. „Půjdeš se mnou do paláce a vezmeš si prince. A budeš vládnout tomuhle městu.“

Obě se široce usmály, i když jim po tvářích kanuly slzy.

Nikdy nebudeš sama, dodala Sophia a její slova zazněla Kate v mysli. Vždycky tu budu, stačí jen pomyslet.

Kate už ten smutek nemohla vydržet. Věděla, že musí konat dřív, než si to rozmyslí.

Takže ještě naposledy objala sestru, pustila ji a rozběhla se ke zbraním.

Nastal čas riskovat.

KAPITOLA PÁTÁ

Sophia cítila, že je skutečně odhodlaná udělat to, co měla v plánu. Prodírala se Ashtonem k opevněné čtvrti, kde se rozkládal palác. Spěchala ulicemi, uhýbala před koňmi a občas naskočila na některý z vozů, když se zdálo, že by mohly mířit správným směrem.

I tak jí ale urazit potřebnou vzdálenost nějakou dobu trvalo. Musela projít Spirálami, Obchodním náměstím, Uzlovým vrškem a dalšími čtvrtěmi. Proti životu v sirotčinci byly tak zvláštní a plné života, že si Sophia přála, aby měla víc času je prozkoumat. Uvědomila si, že se zastavila před ohromným kruhovým divadlem a přála by si mít čas jít se do něj podívat.

Čas ale neměla, protože pokud by nestihla dnešní maškarní ples, nejspíš by se jí už nepodařilo získat vysněné místo u dvora. Dokonce i ona věděla, že se maškarní nekoná příliš často. A přitom to pro ni byla nejlepší šance dostat se dovnitř.

Cestou také přemýšlela nad Kate. Bála se o ni. Bylo zvláštní vyrazit po tak dlouhé době opačným směrem. Pravdou ale bylo, že obě od života chtěly rozdílné věci. Sophia ji najde, až bude po všem. Až si zajistí život mezi smetánkou Ashtonu, najde Kate a dá vše do pořádku.

Měla před sebou brány do opevněné čtvrti. Přesně jak Sophia očekávala, byly otevřené kvůli večerní události. Za nimi se rozkládaly zahrady plné živých plotů a záhonů s růžemi. Byly tam i rozlehlé trávníky posečené tak na krátko, jak by si to žádný farmář nemohl dovolit. I to byl jeden ze znaků luxusu, protože kdokoli měl ve městě krom domu i kousek půdy, musel ji využít k pěstování potravy.

V zahradě stály kolem cest v rozestupech několika kroků sloupy s lucernami. Zatím ještě nebyly zapálené, ale v noci budou okolí zalévat jasným světlem a díky nim budou moct lidé tančit na trávnících stejně dobře, jako ve velkých sálech v paláci.

Sophia viděla lidi vcházející dovnitř. U brány stál sloužící ve zlaté livreji a s ním dva strážní v nových uniformách, oba stáli jako na přehlídce, muškety opřené o rameno. Sledovali, jak kolem nich procházejí šlechtici i jejich sloužící.

Sophia spěchala k bráně. Doufala, že se ztratí v davu příchozích, ale v době, kdy se dostala k bráně, tam byla sama. Což znamenalo, že se jí sloužící mohl plně věnovat. Byl to starší muž v napudrované paruce, která mu sahala až ke krku. Podíval se na Sophii pohledem, který naznačoval pohrdání.

„A co ty tu chceš?“ zeptal se jí tónem, který by příslušel spíš herci vydávajícímu se za někoho urozeného než obyčejnému sluhovi.

„Jsem tu kvůli plesu,“ odpověděla Sophia. Věděla, že za šlechtičnu se vydávat nemůže, ale přesto něco udělat mohla. „Sloužím—“

„Nesnaž se,“ štkl na ni sloužící. „Vím moc dobře, koho mám pouštět dovnitř a nikdo z nich by s sebou neměl služku, jako jsi ty. Přístavní děvky dovnitř nepouštíme. Tohle není jedna z těch událostí.“

„Nevím, co tím myslíš,“ pokusila se odporovat Sophia, ale pohled, kterým po ní sloužící střílel, jí řekl, že to nemá smysl.

„Tak já ti to vysvětlím,“ pronesl sluha. Zdálo se, že si to užívá. „Tvoje šaty vypadají, že patří nějaké prodavačce ryb. Smrdíš, jako bys vylezla ze žumpy. A zniš, jako bys ani nedokázala vyhláskovat vysvětlení, natož mi ho dát. A teď zmiz, než tě nechám zavřít.“

Sophia se chtěla hádat, ale krutost jeho slov jí vyrazila dech. A co víc, připravila ji o její sen. Jako by lusknutím prstu ztratila naději. Obrátila se a utekla. Nejhorší na tom byl smích, který ji provázel celou cestu ulicí.

Zastavila se v jednom z průchodů a připadala si neskutečně ponížená. Nečekala, že to bude snadné, ale čekala, že alespoň někdo ve městě bude laskavý. Myslela si, že i když se nebude moct vydávat za šlechtičnu, jako služka by projít mohla.

Možná to ale taky byla chyba. Pokud se snažila změnit se, neměla by ujít celou cestu? Možná, že na to ještě nebylo příliš pozdě. Pokud nemohla projít jako služka, která by doprovodila svoji paní na ples, možná by mohla projít jako někdo jiný? Možná by se mohla vydávat za sloužící, která dostává ty nejhorší práce z nejhorších.

To by mohlo vyjít.

Oblast kolem paláce zabíraly domy městské šlechty, ale také to, co šlechta potřebovala k životu – švadleny, klenotníci, lázně a podobně. Všechno to, co si Sophia nemohla dovolit, ale přesto to mohla získat.

Začala u švadleny. Možná šlo o to nejdůležitější, jakmile bude mít šaty, bude všechno ostatní mnohem snazší. Vešla do obchodu, který vypadal, že je nejnavštěvovanější, lapala po dechu, jako by se měla zhroutit a doufala, že to vyjde.

„Co tu děláš?“ zeptala se jí žena s ocelově šedými vlasy. Mezi rty svírala několik špendlíků.

„Odpusť...“ vydechla Sophia. „Má paní... mě zbičuje, pokud její šaty dorazí pozdě... říká... že mám celou cestu běžet.“

Nemohla se vydávat za služebnou, která doprovází svou paní na ples, ale mohla by být koupenou služkou, kterou posílají plnit úkoly na poslední chvíli.

„A jméno tvé paní?“ zajímala se švadlena.

Mohla by Milady d'Angelica poslat někoho takového? Možná ano, protože jsou podobně velké a ona bude chtít vědět, jestli šaty sedí.

Sophiino nadání se sice ozvalo bez pozvání, ale byla dost rozumná na to, aby ho využila.

„Milady d'Angelica,“ odpověděla. „Omlouvám se, ale říká, že si mám pospíšet. Ples—“

„Nezačne dřív než za hodinu nebo dvě a pochybuji, že by si tvá paní nedala s příchodem na čas,“ odpověděla švadlena. Její hlas už nezněl tak nepřijemně, i když Sophia předpokládala, že to je jen kvůli jménu její údajné paní. Švadlena ukázala na místo. „Počkej tady.“

Sophia čekala, i když to pro ni právě teď bylo to nejobtížnější. Alespoň měla možnost poslouchat. Sloužící u paláce měl pravdu. Lidé v nejchudších částech města mluvili jinak. Samohlásky pronášeli kulatěji a slova zakončovali ostřeji. Jedna z žen, které tu pracovaly, vypadala, že pochází z některého z Obchodních států. Přízvuk na jejím R při hovoru s ostatními řinčivě zněl.

Netrvalo to dlouho a švadlena se vrátila se šaty. Podala je Sophii, aby si je mohla prohlédnout. Byla to ta nejkrásnější věc, jakou kdy Sophia viděla. Zářily stříbrnou a modrou barvou, zdálo se, že se při pohybu blýskají. Živůtek byl vyšíváný stříbrnou nití, a dokonce i spodnička se duhově blýskala. Takové plýtvání, kdo to na ní bude vidět?

„Milady d'Angelica a ty máte stejnou velikost, že?“ zeptala se švadlena.

„Ano, madam,“ odpověděla Sophia. „Proto mě poslala.“

„V tom případě tě měla poslat rovnou, nejen seznam svých měr.“

„Vyřídím jí to,“ pronesla Sophia.

Při těch slovech švadlena zbledla hrůzou, jako by při té myšlence málem dostala infarkt.

„To není nutné, byly velmi přesné, bude jen potřeba upravit pár věcí. Jsi si jistá, že máte stejnou velikost?“

Sophia přikývla. „Naprosto, madam. Musím jíst totéž, co ona, abychom zůstaly stejné.“

Byla to divoká, bláznivá poznámka, ale zdálo se, že švadlena na to skočila. Možná, že to byl přesně ten druh podivností, který se u šlechty očekával. Každopádně provedla úpravy tak rychle, že tomu Sophia ani nemohla uvěřit. Nakonec jí podala šaty zabalené ve zdobeném papíře

„Mám to připsat Milady na účet?“ zeptala se švadlena. V hlase jí zaznívala naděje, že by jí Sophia mohla zaplatit. Ta ale dokázala jen přikývnout. „Samozřejmě, samozřejmě. Věřím, že bude Milady d'Angelica nadmíru spokojená.“

„Jsem si jistá, že ano,“ odpověděla Sophia. Doslova se rozběhla ke dveřím.

Ve skutečnosti si byla jistá, že šlechtična bude zuřit. Neplánovala ale v té době být někde poblíž. Musela ještě obejít několik míst a „vyzvednout“ další balíčky pro svoji „paní.“

U ševce vyzvedla boty z nejemnější světlé kůže, zdobené vyšíváním výjevem z života Bezejmenné bohyně. U parfuméra převzala lahvičku, která voněla, jako by její tvůrce dokázal vydestilovat esence všeho krásného a míchat je do opojné kombinace.

„Je to má nejlepší práce!“ prohlásil. „Doufám, že se lady Beaufort bude líbit.“

Na každé zastávce se Sophia vydávala za sloužící jiné šlechtičny. Mělo to prostý důvod – nemohla mít jistotu, že Milady d'Angelica nakupovala právě v obchodech, které navštívila ona. Proto někde použila jména z myšlenek majitelů obchodů. Jinde, když se neozvalo její nadání, nechávala plynout hovor, než si sami obchodníci domysleli, ke které jejich zákaznici asi mohla patřit. Jinde se jí podařilo nahlédnout do seznamu zákazníků na pultu.

Zdálo se, že s každým dalším pokusem je to snadnější. Každý ukradený kousek výbavy sloužil jako pomůcka při získání dalšího. Ostatní obchodníci by přeci nevydali své zboží někomu, komu nepatřilo. V době, kdy dorazila do obchodu s maskami, jí obchodník doslova cpal své zboží už ve chvíli, kdy procházela dveřmi. Šlo o vyřezávanou ebenovou škrabošku ze scény s Maskovanou bohyní, která hledala útočiště. Po obvodu byla zdobená pery a kolem očí osázená drahým kamením. Pravděpodobně měly za úkol vytvářet dojem, že oči maskované nositelky září odraženým světlem.

Když si ji Sophia vzala, a přidala ji k věcem v náručí, ucítila lehké bodnutí viny. Okradla tolik lidí, brala si věci, které byly tak pracné a někdo za ně zaplatil. Nebo zaplatí, nebo možná ne. Sophia pořád ještě pořádně nechápala, jak vlastně šlechta kupovala věci, když za ně vlastně neplatila.

Byl to ale jen záblesk viny, protože ti všichni měli ve srovnání se sirotky v Domě nechtěných tolik. Jen drahokamy na masce by jim všem mohly změnit život.

Prozatím se ale Sophia potřebovala převléct. Nemohla jít na slavnost špinavá z pobytu u řeky. Prošla mezi lázněmi a čekala, dokud nenajde jednu, kde u dveří stály kočáry a kde měly vznešené dámy oddělené prostory. Neměla na zaplacení, ale přesto prošla dveřmi a nevšímala si přitom pohledu velkého, svalnatého majitele.

„Má paní je uvnitř,“ pronesla. „Nařídila mi, abych jí všechno přinesla dřív, než se vykoupe, jinak budu mít problémy.“

Prohlédl si ji od hlavy k patě a balíčky, které Sophia nesla, znovu zabraly. „Tak to bys měla jít dál, ne? Převlékárna je nalevo.“

Sophia do ní zamířila, odložila si nakradené věci v místnosti plné horké páry z lázně. Ženy vcházely a odcházely zavinuté do pruhů látky, kterými se sušily. Žádná z nich nevěnovala Sophii pozornost.

Svlékla se, také se ovinula pruhem látky a zamířila do lázně. Byly uspořádané dle zámožské módy – bylo tu několik bazének s horkou, vlažnou a studenou vodou. Po stranách byli maséři a čekající sloužící.

Sophia si dávala pozor na tetování nad kotníkem, které by všem prozradilo, co je zač. Bylo tu ale tolik koupených služek, které masírovaly své paní vonnými oleji nebo jim česaly vlasy, že i kdyby si někdo jejího tetování všiml, nejspíš by předpokládal, že slouží některé z přítomných dam.

Přesto ale neměla na vychutnání si lázní tolik času, kolik by si přála. Musela odejít dřív, než se někdo začne vyptávat. Ponořila se do vody, vydrhla se mýdlem a snažila se smýt nejhorší špínu. Když vystoupila z lázně, dávala si pozor, aby její pruh látky sahal až ke kotníkům.

V převlékárně pak kousek po kousku seskládala svoje nové já. Začala hedvábnými punčoškami, spodničkou, pak pokračovala přes korzet a svrchní sukni k rukavičkám a dalším doplňkům.

„Přeje si má paní, abych jí pomohla s vlasy?“ zeptala se jí nějaká žena a když se Sophia ohlédla, uviděla služebnou, která k ní upírala zrak.

„Přeje,“ odpověděla Sophia a snažila se rozpomenout, jak mluví vrchnost. Měla pocit, že bude snadnější skrýt svůj původ, pokud bude působit dojmem, že není místní, takže zkusila použít

přízvuk, který vyslechla u švadleny. K jejímu překvapení se to podařilo skvěle. Její hlas se změnil stejně, jako její zevnějšek.

Dívka jí vysušila a zapletla vlasy do složitého uzlu. I kdyby Sophia chtěla, nedokázala by ho napodobit. Když skončila, nasadila si masku a vyrazila ven. Prošla mezi kočáry, až uviděla jeden, který nebyl obsazený.

„Ty tam!“ vykřikla svým novým hlasem. Ve vlastních uších jí zněl podivně cizí. „Ano, ty! Okamžitě mě odvez do paláce a nikde nezastavuj. Spěchám. O placení se nestarej, můžeš poslat účet lordu Dunhamovi. Může být rád, že ho to dnes večer nebude stát víc.“

Nevěděla, jestli nějaký lord Dunham existuje, ale zdálo se jí to tak v pořádku. Čekala, že se voška bude hádat, nebo bude chtít zálohu za svezení. Ten se ale jen uklonil.

„Ano, má paní.“

Jízda kočárem byla pohodlnější, než by si Sophia dokázala představit. Pohodlnější, než při naskakování na povozy a také mnohem kratší. Během několika minut se dostali k palácovým branám. Sophia cítila, jak se jí sevřelo srdce v hrudi. U brány byl stále stejný sluha. Dokáže to? Nepozná ji?

Kočár zpomalil a Sophia se přinutila vyklonit se ven a doufat, že vypadá, tak jak by měla vypadat.

„Ples už začal?“ spustila svým novým přízvukem. „Dala jsem si s příjezdem dost načas? A hlavně, jak vypadám? Moji sloužící mi tvrdí, že se moje oblečení ke dvoru skvěle hodí, ale mám pocit, že vypadám jako přístavní děvka.“

Nemohla odolat možnosti si ho trochu vychutnat. Sloužící se hluboce uklonil.

„Má paní si svůj příjezd nemohla načasovat lépe,“ ujistil ji servilním tónem, který zřejmě šlechta vyžadovala. „A vypadá samozřejmě naprosto dokonale. Prosím, pokračujte dál.“

Sophia zatáhla závěs kočáru, potřebovala skrýt svůj překvapený výraz. Fungovalo to. Ono to skutečně fungovalo.

Doufala jen, že i Kate se daří stejně dobře.

KAPITOLA ŠESTÁ

Kate si užívala město víc, než by věřila, že si ho bude sama užívat. Stále ještě cítila bolest ze ztráty sestry a stále se chtěla dostat na venkov, ale prozatím byl jejím hřištěm Ashton.

Procházela ulicemi a v možnosti se ztratit v davu bylo něco zvlášť přitažlivého. Nikdo si jí nevšímal, rozhodně ne víc než jakéhokoli jiného výrostka nebo učně, mladého chlapce nebo budoucího bojovníka. Díky svému chlapeckému oblečení a krátkým vlasům se mohla klidně vydávat za jednoho z nich.

Ve městě toho bylo tolik k vidění. A nejen koně, po kterých Kate házela pohledem kdykoli kolem ní nějaký prošel. Zastavila se naproti obchodníkovi s loveckými zbraněmi. Jeho lehké kuše a několik mušket vypadalo neskutečně nákladně. Kdyby Kate některou z nich mohla ukrást, udělala by to. Muž ale pečlivě hlídal každého, kdo se k vozu přiblížil.

Ne všichni ale byli tak opatrní. Podařilo se jí ukrást kus chleba ze stolu jedné kavárny a nůž, který někdo použil k připíchnutí nějakého náboženského pamfletu na sloup. Její nadání nebylo dokonalé, ale věděla díky němu, k čemu se upírají cizí myšlenky a pozornost. To byla v podobném městě velká výhoda.

Pokračovala dál a hledala příležitost, jak získat něco dalšího, co by jí usnadnilo život na venkově. Bylo jaro, ale to jen znamenalo, že místo sněžení většinu dní pršelo. Co bude potřebovat? Kate začala na prstech odpočítávat jednotlivé položky. Pytel, provaz na výrobu ok, kuši, pokud to půjde, nepromokavé plátno, aby se chránila před deštěm a koně. Konečně rozhodně, i přes to, jaký risk obnášela jeho krádež.

Ne že by cokoli z toho bylo zrovna bezpečné. Na některých nárožích visely klece s kostrami dávno mrtvých zločinců, aby varovaly všechny ostatní. Nad jednou ze starých bran poničených při poslední válce, byly tři lebky na kulech. Patřily zrádnému kancléři a jeho spolupracovníkům. Kate se divila, že si to ještě někdo pamatuje.

Pohledem se zatoulala i k paláci v dálce, ale jen proto, že doufala, že je Sophia v pořádku. Bylo to místo pro vdovu královnu a její syny, pro šlechtu a jejich sloužící, pro všechny, kteří se snažili předstírat, že strasti okolního světa se jich netýkají a raději trávili čas na oslavách a lovech. Nebyli to skuteční lidé.

„Hej, chlapče, pokud máš nějaké peníze, můžeme se pobavit,“ zavolala na ni žena z jedné dveří. Účel domu byl jasný, i když neměl vývěsní štít. Ve dveřích stál i muž, který vypadal, že by mohl zápasit s medvědy. Kate slyšela zvuky bavících se lidí i přes to, že ještě nebyla ani tma.

„Nejsem chlapec,“ štěkla.

Žena pokrčila rameny. „Já nejsem vybíravá. Nebo pojď dovnitř a sama si něco vydělej. Staroši mají rádi i chlapecký typy.“

Kate pokračovala v cestě a ani se neobtěžovala odpovědět. Takový život si neplánovala. I když neplánovala ani krást vše, co bude potřebovat.

Byly možnosti, které působily mnohem lákavěji. Měla pocit, že kamkoli se podívá, všude vidí verbíře svobodných společností. Všichni tvrdili, že proti ostatním platí víc, nebo mají vyšší příděly, nebo pomůžou získat slávu za Ostrovodou.

Kate skutečně zamířila k jednomu z nich, upřímně vypadajícímu muži kolem padesáti let, který na sobě měl uniformu působící jako by byla z nějakého divadla.

„Ty tam, chlapče!“ Hledáš dobrodružství? Možnost stát se hrdinou? Možnost zemřít mečem v rukou nepřítel? No, tak to jsi na špatné adrese!“

„Na špatné adrese?“ zeptala se Kate a tentokrát ani neřešila, že si ji spletli s chlapcem.

„Náš generál je Massimo Caval, proslulý svojí válečnickou opatrností. Nikdy se neúčastní boje, pokud nemá jistou výhru. Nikdy nemarní životy svých mužů v nevýznamných potyčkách. Nikdy—“

„Takže říkáš, že je zbabělec?“ zeptala se Kate.

„Být zbabělcem je ve válce to nejlepší, věř mi,“ odpověděl verbíř. „Šest měsíců jsme se pohybovali před nepřátelskými jednotkami, zatímco ony se nudily. Občas jsme trochu drancovali, abychom se pobavili. No jen si to představ, ten život, ten... počkat, ty nejsi chlapec, že ne?“

„Ne, ale pořád můžu bojovat,“ nedala se Kate.

Verbíř zavrtěl hlavou. „Ne, s námi nemůžeš. Zmiz odsud!“

I přes to, že chválil zbabělost, se zdálo, že by ji mohl zbít, pokud by zůstala na místě, takže raději šla dál.

Tolik věcí ve městě vůbec nedávalo smysl. Dům nechtěných byl kruté místo, ale panoval tam alespoň nějaký řád. Ve městě se zdálo, že si všichni dělají, co chtějí. Jako by vládci města vůbec na nic neměli vliv. Celé město, jako by bylo postavené bez plánů. Kate přešla most, který byl tak nacpaný stánky, plošinami, a dokonce i malými domky, že ho téměř nebylo možné využít k původnímu účelu. Uvědomila si, že jde po ulicích, které zatáčely tak, že se vracela na jejich začátek, z jiných ulic se zase staly střechy nižších pater domů a na které se lezlo po žebřících.

Co se týkalo lidí kolem, zdálo se, jako by se jich zmocnilo šílenství. Snad na každém rohu někdo něco vykřikoval. Ať už svoji vlastní filozofii, snažil se upoutat pozornost k nadcházejícímu představení, nebo zpochybňoval účast království ve válkách za vodou.

Když Kate uviděla maskované postavy kněží a jeptišek, které ve městě plnily vůli Maskované bohyně, schovávala se v průchodech. Když je ale uviděla potřetí nebo počtvrté, pokračovala už normálně v chůzi. Viděla jednoho kněze, jak bije řadu vězňů a přemýšlela, jaké milosrdenství jim tím asi Bohyně prokazuje.

Všude ve městě byli koně. Tahali kočáry, nosili jezdce a někteří obzvlášť velcí pak tahali povozy se vším možným. Od kamení po pivo. Vidět je ale byla jedna věc a jednoho z nich ukrást zase úplně jiná.

Nakonec se Kate zastavila před obchodem podkoního a čekala na svoji šanci. Ke krádeži něčeho tak velkého, jako je kůň, bude potřebovat víc než jen chvíli nepozornosti. V zásadě se to ale nelišilo od krádeže koláče. Cítila myšlenky stájníků, kteří chodili kolem. Jeden z nich vyvedl krásně vypadající klisnu. Myslel při tom na šlechtičnu, které byla určena.

Zatraceně, bude potřebovat dámské sedlo a ne tohle.

Ta myšlenka Kate stačila. Vyrazila kupředu ve chvíli, kdy se stájník obrátil zpět. Nejspíš nečekal, že by za tu chvíli, kdy bude uvnitř, mohl koně někdo ukrást. Kate se prodírala mezi chodci na ulici a představovala si okamžik, kdy se konečně chopí otěží—

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.